

venni. —
— Keszéri
lvasótársaid
történetke
véve nem
kis lánytól,
figyelemre
mel veszem
ged marad
mény (vél-
yenkint elő
lhető.

számban.

ő.

p e rovat-
ői és szer-
t: sokakon
kellemetlen
válasznak.
Kis Ertesi-

éséget illeti
adás, leírás,
elő hivatal

gy a levél
tatásom is
knál: nem
ondatlanul

F. b.

magyar író
kr., Tóth
Veisz Olga

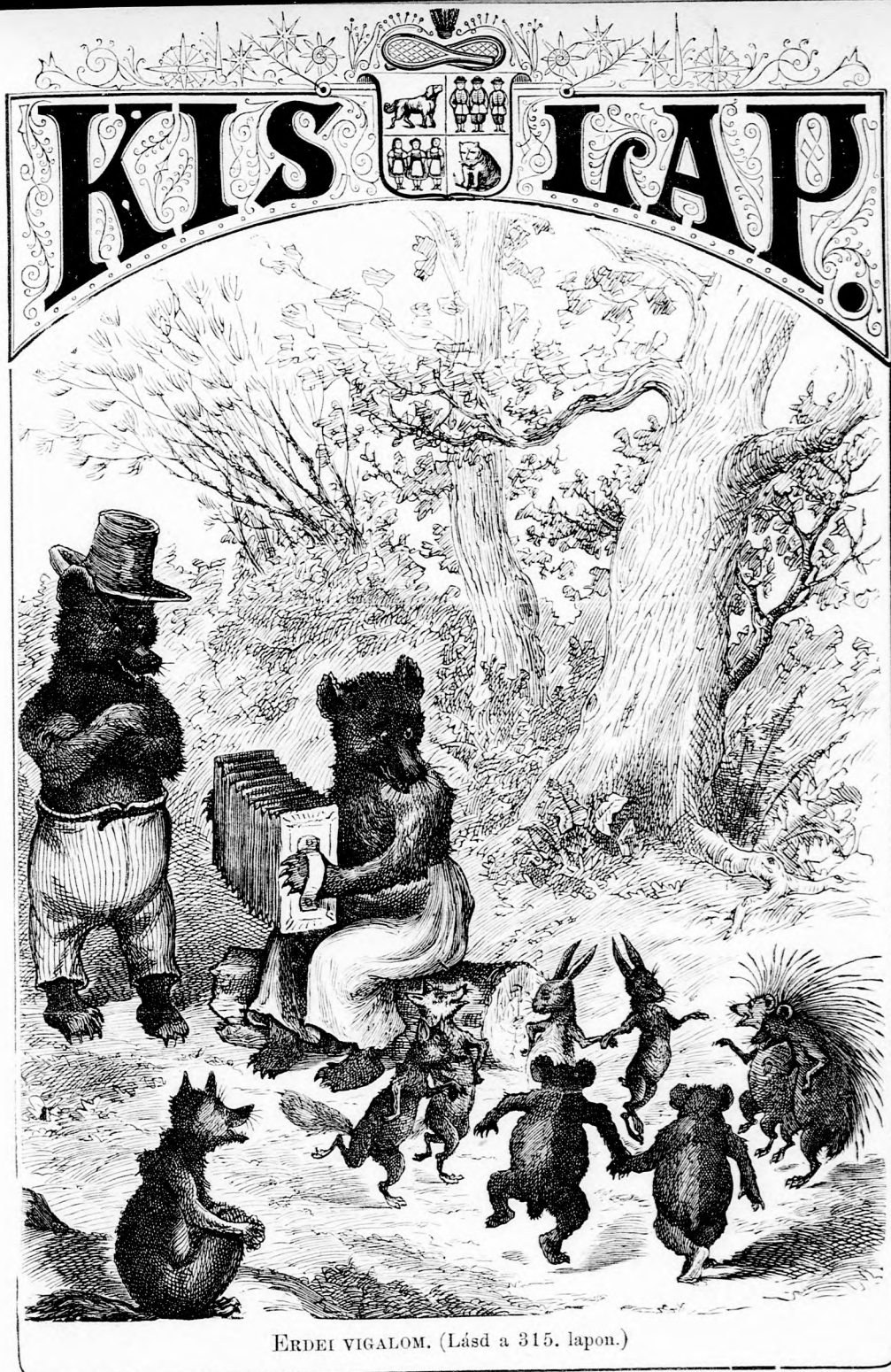
ra: Veisz

mutatva a

lakoztak:
és Artur
289 frt

yes ada-
ácsí.

um-épület.
ársulat.

ERDEI VIGALOM. (Lásd a 315. lapon.)

XXVI. kötet, 20. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. május 21-én.

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás)

ZSUZSIKA azonban csöppet sem ijedt meg.

— Oh, de nagy vitézek vagytok, ketten én ellenem! mondá gúnyosan. Elhihetitek, hogy nem titeket kerestelek, mert bizony mindaketten nagyon szeretetreméltó fiúk vagytok. Véletlenül jöttem erre, hanem mamánk ugyancsak örülne, Aladár, ha látná, kivel találsz itt együtt.

— Hát aztán? Mi közöd hozzá? szólt Aladár mérgesen.

— Csak az a közöm van hozzá, hogy mamácska is, a nevelő ur is megtiltották neked, hogy Kálmánnal találkozzál.

— Igazán? szólt Kálmán elvörösödve. És talán téged bíztak meg, hogy leskelődjél, siess besugni, ha látsz valamit.

— Az bizony meglehet, gúnyolódék Aladár. Szaladj, árulkodjál! Az gyönyörű mesterség, ha valaki árulkodik a testvére ellen.

A kis leány egészen kipirult a haragtól s így szólt Aladárhoz:

— Tudod jól, hogy nem szoktam árulkodni, pedig bizony megérdemelnéd, hogy büntetést kapj engedetlenségedért. Most már tudom, hogy mikor mi játszani hívunk és azt mondd, hogy nincs kedved, magadban akarsz olvasgatni, akkor ide szököl gyönyörűséges pajtásodhoz. Szép pajtásod van, mondhatom.

Erre ismét Kálmán pattant fel és fenyegetőleg állt a kis leány elé.

— Micsoda szép, micsoda gyönyörű-

séges, he? Vagyok olyan, mint az a te hires Andor barátod!

Zsuzsika nagyon nevetett, igazán jóízűen.

— Haha, ez már csakugyan nagy bolondság! Andorral akarja magát összehasonlítani egy ilyen vásott fiu, a kit az iskolából kiesaptak, a kit mamánk még a házukba sem ereszt be, akire ujjal mutogatnak, mint a legrosszabb fiura az egész környéken. Haha!

— Elhallgass! kiáltá Aladár dühösen és fenyegetőleg emelte föl a kezét.

Zsuzsika nem hallgatott el, hanem hangosan kaczagva fordult meg és szaladt a ház felé. Azt azonban még hallotta, mikor Kálmán mérgesen utána kiáltá:

— Megállj csak, ezt még megkeserülöd! Ezért megfizetek neked!

És a mint Zsuzsika messziről visszaneézett, látta, hogy a két fiu még mindig együtt van és tanakodni látszanak valamin. Talán épen azon törik a fejüket, mivel álljanak boszut. Ez már nem tréfa dolog. Zsuzsika tudta, hogy Kálmán mindenféle gonoszságra képes.

Kissé megdöbbszent tehát, de nem tudta, mit tegyen. Ha Andornak elmondja a dolgot, a derék, bátor fiu bizonyosan megvédi és előre is olyan leczkét ad Kálmánnak, hogy ennek elmulik a kedve minden csinytől: igen, de akkor el kellene mondani Andornak mindent, és ha Andor valamiképp véletlenül a mama vagy a nevelő előtt elárulná a dolgot, akkor Aladár még azt hinné, hogy csakugyan árulkodtak: még Andorra fognák rá, hogy csuf árulkodó. Zsuzsika pedig nemes, gyöngéd érzésű leányka volt, a ki utálta az afféle

besugást, a mivel bárkinek kellemetlenségét okozhatott volna. Elhatározta tehát, hogy az egész találkozásról nem szól senkinek semmit.

— Utoljára is igaza van Aladárnak... nem tartozik rám... a fenyegetéstől pedig nem félek. Mit tehetne ellenem az a vásott Kálmán? Hozzánk nem szabad bejönnie, ha pedig én messzebb kísétálok, velem van Andor, akkor nem félek. Aztán Aladár végre is testvérem, ő sem engedné meg, hogy Kálmán igazán bánthasson.

Zsuzsika magáról ítélte, mert ő, ha néha egy kissé megharagudott is, komolyan haragudni s rosztat akarni nem tudott. Megengedte volna-e Aladár, hogy hugocskáját igazán bántsa valaki, nem tudom; de az bizonyos, hogy titkos találkozásuk fölfedezése miatt ő is ép olyan boszus volt, mint pajtása és amint Zsuzsika távozott, Aladár így szólt:

— Ne félj semmit, Kálmán. Zsuzsika nem fog merni árulkodni. Majd ráriasztok én.

— Nagyon elbizakodott azzal a híres Andor barátjával. Szeretnék egy kis borsot törni az orruk alá.

— No már azt magam is szeretném, tüzeskedett Aladár. Csak tudnánk valamit, a mivel jól megboszanthassuk őket.

— Majd tudnám én, csak velök volnék. Hanem így is kitalálok valamit, csak beszéld el nekem, mit szoktak csinálni, hol járnak, mit játszanak.

Aladár elbeszélte s a két fiu aztán még sokáig tanakodott, utoljára pedig kárörvendő nevetéssel váltak meg egymástól.

Aladár, mikor este hazakerült, kissé aggódva lépett a szobába. Hátha Zsuzsika mégis fecsegett, a mama tud mindent? De csakhamar meggyőződött, hogy nincs mitől félnie; a mama csak olyan jó és nyájas volt, mint mindig; egy szóval sem említette, mintha valami rosztat tudna. Zsuzsika tehát nem árulkodott.

Másnap Andor és Zsuzsika megint szokásuk szerint végezték leczkéiket, aztán játszottak s a kis leány nem is gondolt többé a tegnapi találkozásra, sem Kálmán fenyegetésére. Ozsonna után, mint rendesen, hívta Andort a konyhóba, hogy egy megkezdett szép mesét ott végig olvassanak.

— Mindjárt megyek, csak egy új könyvet keresek ki, felelt Andor. Menj csak előre, utol érlek.

Aladár, ki e napon kiváltkép mindig együtt volt velök, Zsuzsika nagy csodálkozására, így szólt:

— No, egyszer már én is elmegyek abba a híres palotába.

Ha Zsuzsika gyanakodó lett volna, könnyen észreveheti, hogy Aladárnak arczán sajátságos guny és káröröm látszik. De a kis leány nem gondolt semmi rosszra és kedvesen felelé:

— Mindig szívesen látunk vendégeket. Jöjj, menjünk előre!

Mentek, de alighogy a kertbe értek, Aladár látszólag meglepetve szólt:

— Nézd csak, Zsuzsika, miféle füst az ott?

A kert végében a nagy fák közül nagy füst gomolygott föl felé, néha egy-egy szikra is pattant a magasba.

— Mi lehet az? szólt ismét Aladár. Ott valami nagy tűz van... pedig azon a tájon nem tudok semmiféle épületet, ott csak fák vannak.

Zsuzsika elképedve állt meg.

— Ott... ott... jaj Istenem! Ott a mi kis kunyhónk áll, talán épen az ég! Jaj, az borzasztó volna! Benne vannak a könyveink, az Andor szép nagy lapdája, az én bábum! Oh, siessünk!

Futásnak eredt, úgy, hogy Aladár alig birta követni; messziről pedig Andor, ki ezalatt már szintén előjött, hiába kiáltozott, hogy várjanak reá. Zsuzsika lélekszakadva futott s egy-két percz múlva már ott volt a kunyhócska mellett. Rémülten látta, hogy jól gyanította: a kis kunyhó égett, még pedig javában, úgy hogy már gondolni sem lehetett a megmentésére.

A kis leánynak most nem azon járt az esze, hogy történhetett ez a szerencsétlenség, hanem egy pillanatig meredten, sápadtan bámult a tűzre, majd sirva fakadt szomorúságában, hogy kedves kunyhócskája így elpusztul. De a következő pillanatban más jutott eszébe. Talán még megmentheti a könyveket, a lapdát, a bábút... ha egy kicsit össze vannak is perzselve, mégis jobb, mint ha végkép oda vesznek.

Oktalan, megfontolatlan tett volt, a mit Zsuzsika elkövetett, de annyira fől volt izgatva, hogy valóban maga sem tudta, mit csinál. Neki rohant az égő kunyhónak és be akart hatolni, remélve, hogy baj nélkül megteheti. De alighogy a tűz közelébe ért, ruhája lángot fogott s a kis leány halálos rémülettel látta, hogy most már ő maga is ég. Nagyot sikoltva ugrott vissza és még valaki sikoltott na-

gyot: Aladár, ki már szintén oda ért s kinek elmúlt a kedve a gúnyos nevetéstől, mikor hugocskája veszedelmét látta. Segíteni azonban nem mert és nem tudott, csak bámult nagy rémületében és Zsuzsika aligha végső veszedelemben nem jut, ha épen akkor oda nem érkezik Andor is, ki már messziről látta a bajt. Akkorakat ugrott, mint valami üldözött szarvas; és futása közben még lehuza kabátját is. Amint Zsuzsikához ért, rávetette magát, leborította a földre, a kabátot ráterítette, és ezzel elfojtotta a leányka ruhájába harapózott tüzet.

Olyan gyorsan esett mindez, hogy Aladár alig tudta, mi és hogyan történt. Csak akkor eszmélt föl, mikor látta, hogy Andor ott térdel a földön és rázogattja, szólítgatja a kis leányt.

— Zsuzsika, kedves Zsuzsika, megsérültél? Szólj! Kelj föl!

De Zsuzsika nem szólt, nem is kelt föl, sőt meg sem mozdult, mert ájultan, eszméletlenül terült el a földön. Andor aggódni kezdett.

— Szaladj a házba, Aladár, jöjjenek segítségére!

Aladár engedelmeskedett s míg ő oda volt, Andor újra megkísérlé eszméletre hozni Zsuzsikát, de hiába. Pár percz múlva ott termett a mama a cselédekkel, bevitték és ágyba fektették a kis leányt s orvost hívtak. Nagy sokára föleszmélt Zsuzsika, de még mindig olyan kábult volt, hogy beszélni nem tudott. Megjött aztán az orvos is, megvizsgálta a kis beteget.

— Nincs semmi veszedelem, mondá biztatólag. Szerencsére a kis leány eléggé

korán kapott segítséget, nem égett igazán rá a ruha, csak a jobb keze fogja egy kis ideig megérezni. Hanem a nagy ijedtséget,

izgatottságot inkább meg fogja sinyleni ; pár napig teljes nyugalomra, gondos ápolásra van szüksége. Maradjon ágyban.

...HOZTAK VIRÁGOT. (Lásd a 313. lapon.)

Ez kissé megnyugtatta mindnyájokat | dolni, hogy mikép is történt hát ez a sze-
és a mama csak ekkor kezdett arra gon- | rencsétlenség? Mikor megtudta, hogy An-

dor mentette meg az égő kis leányt, könyezve ölelte meg a derék fiut.

— Kedves jó Andor, neked köszönhetem gyermekem életét! Örökre hálával tartozunk neked mindnyájan. Aladár is ott volt, de neki nem volt annyi lélekjelenléte, hogy testvére megmentésére gondolon. Nélküled összeégett volna.

Aladár fülig elvörösödött; aztán boszusan fordult el. Nemhogy hálát érzett volna testvére megmentője iránt, hanem még inkább elfogta az irigység. Ime, még ez a szerencsétlenség is arra szolgált, hogy Andort dicsérik, föléje helyezték.

De a mama aztán tovább kezdett fürkészgetni. Mikép támadhatott az a tűz? Ki gyújtotta föl a kunyhócskát? Kérdezte Andortól és Zsuzsikától, nem játszottak-e ott tüzzel, nem hagytak-e vigyázatlanul valami üszköt a kunyhóban?

— Oh dehogy, kedves nénikém, felelt Andor. Soha sem játszottunk ott effélével. Csak olvastunk. Nem volt ott soha tűz még csak közel sem.

— Akkor hát valaki szándékosan gyújtotta föl. Ez már valóban nagy gonoszság. Hiszen az a kunyhócska nem állt ott senkinek az útjában. Idegen ember nem is tehette, mert nem is tudhatta, hogy az a ti kunyhócskátok létezik. Ezt a gonoszságot ki kell fürkésznem.

De ezt bizony hiába fürkészte, nem sült ki senkire semmi. A cselédek mind be tudták bizonyítani, hogy mikor a tűz kigyuladt, másfelé dolgoztak. Aladár, Etelka, Andor és Zsuzsika akkor a szobában éppen ozsonna mellett ültek, — nem akadt gazdája a gonosz csinynek és utóljára is abba kellett hagyni a kutatást.

Pedig mégis volt valaki, a ki tudta, de nem szólt. Zsuzsika, ki sápadtan, betegesen feküdt ott ágyacskájában, s hogy szólnia ne kelljen, behunyta a szemeit, mintha aludnék, mikor mellette erről a dologról beszéltek. Hanem mikor egyszer véletlenül Aladár maga maradt ott Zsuzsika mellett, a kis leány így szólt:

— Aladár... mondd meg Kálmánnak, hogy én jól tudom, ki gyújtotta föl a kunyhót.

Aladár elsápadt, majd mérgesen kiáltá:

— Mit fecsegsz összevissza? Mi közöm van nekem vagy Kálmánnak a ti ostoba kunyhótokhoz?

— Nagyon sok... oh ne félj... láthatod, hogy nem árullok el... Kálmánra sem mondok semmit, mert tudom, hogy nagyon kemény büntetést kapna... de azt ne higyétek, hogy én nem tudom... oh, jól láttam még azt is, mikor minap kifőztétek ezt a szép tervet, éppen mikor megleptek és Kálmán azután fenyegetőzött.

Aladár egy pár pillanatig zavartan hallgatott. Valami titkos hang, a lelkiismeret hangja azt sugta neki, hogy most még egyszer nyilik alkalma választania jó és rossz között. Hiszen azt maga is kénytelen belátni, hogy igazán gonosz csiny volt az, a mit elkövettek: veszedelembé juttatták a kedves kis leányt és ő olyan jószívű, hogy bár mindent kitalált, nem vádolta be őket. Bizonyosan meg is bocsátana tiszta szívből, csak egy szót kell hozzá szólani. És azután lehetnének ismét jó testvérek és utóljára bizony talán még Andorral is jó barátok; akkor legalább nem kel-

lene mindig attól félni, hogy a mama vagy a nevelő ezt meg azt fölfedezi. . . De ez a jó gondolat csak egy pillanatra villant meg Aladár fejében, azután megint az jutott eszébe, milyen szégyen lenne az, ha megvallaná, hogy neki része van abban a gonosz tettben, mennyire megvetnék, büntetnék őt, míg Andor mint valami hős megmentő szerepel. Nem, már ezt nem tűri, csak azért sem! Végre is Zsuzsika hiába beszél, nem bizonyíthatja be, amit mond. Aladár tehát elhatározta, hogy eltagad mindent; mert hát már régi nagy igazság az, hogy egyik rosz tett mindig többet is von maga után.

Mikor tehát Zsuzsika ama szavakat mondta, Aladár pár pillanatnyi hallgatás után így szólt:

— Már csakugyan bámulnom kell, micsoda furcsaságot tudtál unalmadban kitalálni. Mondhatom, nagyon szép, hogy ilyen dolgot akarsz ráfogni a saját testvéredre.

— Oh, tudod te jól, hogy nem ráfogás. Különben nem is mondom, hogy te követtél el; de te is tudtál róla.

— Nagyon szép! Mért nem mondd mindjárt, hogy én taszítottalak a tűzbe? Legjobb lesz, ha ezt az egész kikomponált históriát elbeszéled a mamának és bevádolsz.

— Ha azt akarnám tenni, már rég megtehettem volna; de nagyon jól tudod, hogy nem teszek effélett. Csak azért mondtam meg neked, hogy ne gondoljátok, mintha titok volna.

— Eh, oktalan fecsegés! Kár is, hogy hallgatom, felelt Aladár s kalapját fogva kiszaladt.

Félig-meddig bizott benne, hogy Zsuzsika szavát tartja és nem árulja be; de egészen mégsem volt benne bizonyos. Azért e naptól fogva még inkább kerülte Andort és Zsuzsikát és valami titkos kellemetlen érzés bántotta, melytől nem tudott menekülni. Pedig ez nem volt egyéb, mint a rosz lelkiismeret, annak tudata, hogy helytelenül cselekszik, alattomoskodik; csak egypár őszinte szót kellett volna szólania, hogy minden rendben legyen. De a ki a rosz uton megindult, gonosz társaságba keveredett, az nehezen tudja magát rászánni a megtérésre; inkább ürügyet keres, hogy elhitesse magával, nem követett el semmi rosszat. Ebben pedig Kálmán ugyancsak segítette Aladárt, mert mikor látta, hogy ez mégis aggódik, hátha talán mégis rosszat tettek, így biztatta:

— Ugyan legyen eszed! A mit mi tettünk, az csupa ártatlan tréfa. Az az egész kunyhó egy pár ócska deszkából állt, az csak nem valami kár? Arról pedig mi nem tehetünk, hogy Zsuzsika neki-szaladt a tűznek.

— Az igaz; minek volt olyan ok-talan?

— Természetesen. Aztán meg valami nagy baja mégsem történt, pár nap mulva csak úgy fog futkosni, mint azelőtt. Most pedig képzem, milyen jó dolga van! Bizony szívesen cserélnék vele; tudom, mindenki dédelgeti, kényezteti; azt sem tudja, mit kívánjon, mindent megtesznek a kedvére. . .

— Ez már csakugyan igaz.

— No látod! De aztán meg akár-hogy van is, mit bánjuk mi? Ne félj, vigyáztam én jól, nem látott senki, mikor ott

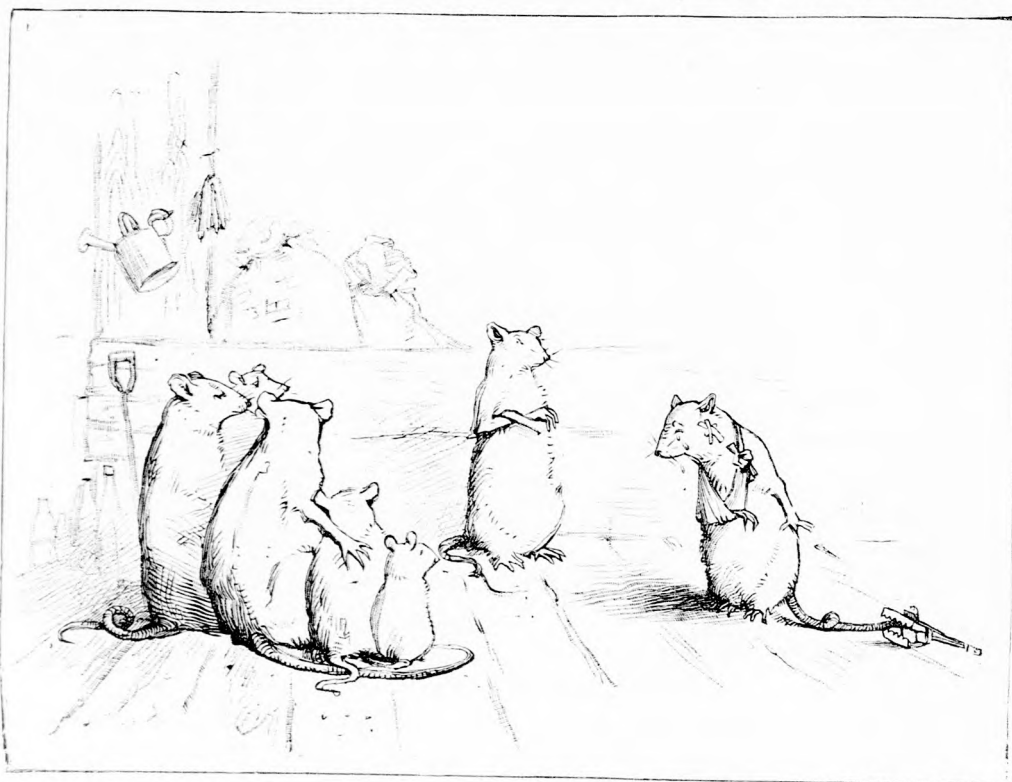
jártam a kertben, te pedig meg épen velők is voltál, így hát nem is sejthetik, hogy nekünk valami részünk van ebben a históriában.

— De már ez nem úgy van, Kálmán. Zsuzsika mindent kitalált. Igérte ugyan,

hogy nem szól, de ha mégis el találná mondani, bizonyosan neki fognak hinni, nem nekünk.

— No hiszen csak szólni merjen, majd adok én neki!

— Nem, Kálmán, őt mégsem szabad

TANAKODTAK MIKÉP SEGITSENEK. (Lásd a 315. lapon.)

bántani... Andort nem bánom, ha megboszantjuk; de Zsuzsika mégis a testvérem...

— Ne félj, no! Nem is akarom én bántani. Egyszer beszélhetnék vele, majd ráijesztenék! Csakhogy most soha sem jár egyedül.

— Majd ha meggyógyul, találunk

rá módot. Az nem fog ártani, ha jól megijeszted, nehogy kedve támadjon árulkodni.

Zsuzsikának pedig igazán nem volt eszében az árulkodás. Még ha csak maga lett volna benne a csinyben, talán rászánta volna magát; de okvetlenül el kellett volna árulnia Aladárt is, mert nélküle

Kálmán nem tudhatott semmit a kunyhóról; már pedig a jó leányka nem akarta testvérét bajba keverni. Inkább még maga vigasztalta magát:

— Végre sem olyan nagy baj; majd

építünk új kunyhócskát, én pedig néhány nap múlva megint egészséges leszek.

Haladt is a gyógyulása szépen s pár nap múlva már kivitték a kertbe, párnás székben oda ültették egy lombos fa alá s

PAPRIKA JANCSI SZINHÁZA. (Lásd a 314. lapon.)

Andor és Etelka minden szabad idejüket ott töltötték mellette, olvastak neki szép meséket, hoztak virágot (Lásd a képet a 309. lapon.) Kálmánnak egy kicsit valóban igaza volt, hogy a kis beteg dédelgették

és olyan jó dolga volt, hogy szinte meg lehetett volna irigyelni. Mikor mindenkinek került valami sürgős dolga, még akkor sem maradt Zsuzsika egészen egyedül: ott volt mellette egy hú őre és pajtása:

Vidor, az Andor szép és okos kutyája.
Ha Andornak be kellett menni tanulni,
így szólt:

— Vidor, maradj itt és vigyázz!

(Folytatása következik.)

PAPRIKA JANCSI SZINHÁZA.

(Képpel a 313. lapon.)

ERRE, erre uraságok,
Urfiak, kis asszonyságok!
Most mindjárt kezdődik a
Nagyszerű komédia!
Tessék mind beszélgetni,
Én vagyok a híres Jancsi,
Babszem Jankónak druszája,
Hüvelyk Matyi sógorkája,
Pulyka Dani jó pajtása,
Vitéz Marcsi játszótársa,
Bohó Misi atyjafia,
A vasorru bába fia —
Kissé sánta, kissé kancsi:
Am azért jókedvű ficzkó,
Gyermek-szívet fölvidító —
Én vagyok Paprika Jancsi.
Bumm . . . mindjárt kezdődik a
Nagyszerű komédia!

*

Bámuljatok Sándoron,
Mert ő szólaltatja meg
Belől a kis sátoron
A fabáb-vitézeket.
A rendező Anuska,
Pista meg a dobosa.

FARKINCZÁS VITÉZSÉGE.

— Mese. —

(Képpel a 312. lapon.)

ATELI kamara egész környékén nem
volt olyan vitéz egér, mint Farkin-
czás, az már egyszer bizonyos. Ó maga is
meg volt erről győződve, de a többi fiat-
tal egerek is mind; csak egy pár öreg csó-
váltgatta a fejét.

— Sirás lesz még egyszer annak a
vége, szólt egy vén egér.

De Farkinczás ezt nem hitte, csak
nevetett rajta. Mért is ne, mikor ő nem
félt seoktól. Már hiszen nem mondom,
hogy épen meg akart volna birkózni a
nagy Czirmos macskával. De olyan dolgo-
kat vitt végbe, hogy a többieknek a hátuk
is borsódzott belé. Mikor aza a veszedel-
mes macska ott leskelődött közel s az
egész egérhad még csak czinczogni sem
mert, akkor Farkinczás vakmerően kibújt
a lyukból és gúnyosan nézett a borzasztó
ellenségre. Egyszer a macska rá is ugrott,
de csak megkarmolta, elfogni nem tudta,
mert Farkinczás hirtelen visszabujt.
Ugyancsak meg volt az első pillanatban
szeppenve; de mikor látta, hogy nem tör-
tént igazán baja, csak még büszkébb lett;
sebére flastromot tapasztott, füllábát felkö-
tötte, hogy jele legyen hősiségének. Bámul-
ták is a fiatalok, de az öregek megint csak
csóválták a fejüket.

Egy napon egyik egérke azzal a hir-
rel jött, hogy pompás falat van a kama-
rában a földön: csakhogy valami furesza
szerszámban van, nem mert hozzá nyulni.
Jó volna, ha az öregek megnéznék. Ki is
mentek mindjárt valamennyien s a vén
egér aztán így szólt:

— Okosan tetted, fiam, hogy hozzá
nem nyultál ahhoz a jó csemegéhez, mert
ez csak csalétek. Lássátok; az, amiben van,
egérfogó, a ki hozzá nyul, veszve van.

Mind ijedten hátráltak, csak Farkin-
czás nem.

— Szeretném látni, mi baj érhetne
ott! szólt hetykén. Nem macska az, nem
tud mozdulni, hát hogy bánthatna? Ha ti
féltek, majd én elcsípem a jó falatot.

Odaszaladt és fürkészte, hogy fér-
hetne legjobban a jó falathoz. S amint
ide-oda mozgott az egérfogó körül, ez hir-
telen becsapódott, szerencsére vagy szeren-
csétlenségre úgy, hogy farkinczásnak épen
a farkinczáját csipte be. Ijedtében Farkin-
czás nagyot sikoltott, menekülni akart,
de nem lehetett, . . . a farkinczája nem eresz-
tette. És ha most előjön a macska . . . jaj!

Segítségért kiáltozott, elő is jöttek mind a többiek s látván a bajt, tanakodtak, mikép segítsenek rajta. (Lásd a képet a 312. lapon.) Végre így szól a vén egér:

— Nincs más mód, mint hogy kettéharapjuk a farkinczát, így elszabadulsz.

— Jaj nem, ugy nem! Az fájna, aztán el volnék csufítva. Gondoljatok ki valami egyebet, de hamar!

Már hiába gondolták volna ki a legbölcsebb tervet is, mert ebben a pillanatban ott termett a macska; a többi egerek szétfutottak, a szerencsétlen Farkinczás pedig a czicza fogára jutott. Mésziről a lyukból nézték nagy busan a többiek s a vén egér így szólt:

— Lássátok, mondtam, hogy baj lesz belőle. A bátorság igen szép dolog, ha valaki olyat tesz, a mit bír és tud; de nem dicőség, ha valaki ész és erő nélkül megy neki a veszélynek. Mert fiaim, az oktalanság még nem bátorság!

ERDEI VIGALOM.

(Képpel a czímlapon.)

HAZA térve nagy mű-utazásból
A hírneves Maczkódy család:
Részint pénzért, részint hiúságból
Hirdetik a hangversenyt s a bált,
Melyben csekély belépti pénz mellett,
A tisztelt közönség megjelenhet.

A nagy erdőn gyorsan hire futott,
Szerte susogá a falevél,
Távol állatkörökbe is jutott,
Messze hordá a postás, a szél.
Nagy részt össze is gyűlt az állatság.
Mert az erdőn rég esett mulatság.

Maczkódy ur dörgő morgózását
Kitünőnek jelzék sok helyütt,
Maczkódyné harmonikázását
Művészinak vallják mindenütt;
Nem csoda, hogy — aki csak tehette —
Részvételét rögtön jelentette.

Szép, gyepes tisztásán az erdőnek
Volt a hangverseny- és tánczterem,
A vadászok erre sohse jönnek,
Bátorságban lesznek e helyen.
Nem csoda hát, hogy jó kedvük támadt,
Vidám tánczot hajnalig is járnak.

Szépen sorakoznak most a párok:
Foglalkozik sünnével a sünn,
»Egy nagy roppot Nyulfinével járok!«
Mondja Nyulfi hetyke-együgyün.
Bocsi s Ravasz — mindenik párjával,
Rakják szépen, illő gráciával

A madárkák is vigan ugrálnak
Pinty ifjú Pintyné hölgyivel,
Tánczot járnak, ide-oda szállnak —
S még a bagoly is tánczot művel.
Maga tipeg, mert Bagolyné épen
Tojásait költi a fészkeben.

A bogár is boldog tánczra perdül,
A zenébe zümmögven bele;
Fris csárdásra a szunyog is lendül,
Czinczoló vígsággal van tele;
Szellő tánczol a fa levelével,
Mind mozognak ügyesen és hévvel.

Hejh! csak egy van, aki ül mogorván,
Nézve a bált boszús-irigyen.
A rossz kedv ott ül szemében, orrán,
Ő is járná — s kellelten pihen.
A vén farkas! Már biz ő nem járja —
Mert az éjjel éhen halt a párja.

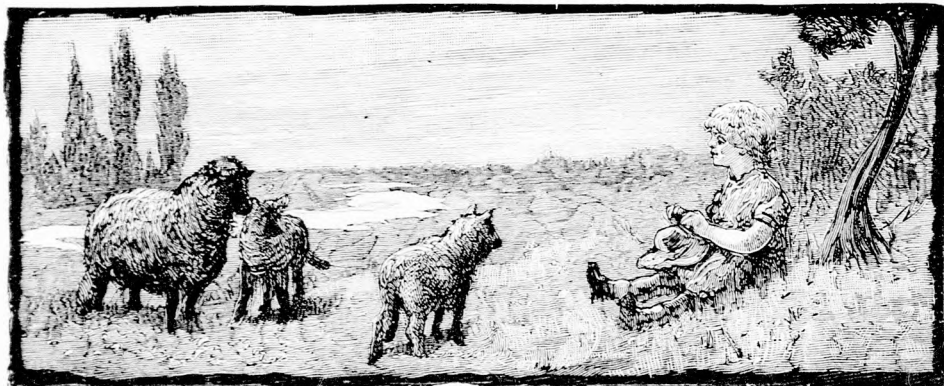
NAGY IJEDTSÉG.

— Beszélyke, két képpel. —

QLYAN gyönyörű mosolygó tavaszi nap volt, hogy a kis Juliska semmikép sem tudott megmaradni a szobában. Meg is engedte a mamája, hogy kísétálgon a mezőre, vad virágot szedni, koszorut kötni.
— Megnézem a báránykáimat, szólt Juliska. Ott legelnek nem messze a mezőn.

A báránycák bizonyosan megörültek kis gazdasszonyuknak, mert a mint megjelent köztük, odagyültek melléje és hizelegtek neki. Az igazat megvallva, azt hiszem, azok a torkos báránycák abban reménykedtek, hogy egy kis sós-kenyeret kapnak, mint otthon szoktak kapni, mikor Juliska meglátogatta őket. De bizony most nem volt csemege.

Juliska dalolgatva tépegetett virágot, tele szedte köténykáját, aztán leült egy árnyas fa alá és koszorut font a kalapjára.

A JUHOCSKÁK NÉZTÉK.

való várakozást, vagy pedig nem találták szépnek a Juliska koszoruját; de az bizonyos, hogy lassanként egymás után odább álltak és tovább lelegeltek a kövér fűvön. Juliska pedig, mikor a koszorúval elkészült, hazafelé akart indulni; de épen akkor nem messze a pataknál megpillantotta testvéreit, Palit és Jóskát, kik kalitkával kezökben mentek fölfelé a hegynek.

— Valjon hová mennek? gondolá Juliska. Engemet soha sem hívnak magukkal. Most azért is utánok megyek.

A juhocskák meg odaálltak eléje és nézték (Lásd a képet ezen a lapon.) még mindig bizva benne, hogy talán onnan a kalap alól kerül elő a sós-kenyérke.

— Tudom én, mit szeretnétek ti, kis torkosok, szólt Juliska vigan. De most nem kaptok! Itt a jó füvecske, azt harapdáljátok; majd estére adok nektek csemegét. Most nagy munkában vagyok, látjátok, koszorut kötök. Ugy-e szép lesz?

Már azt nem tudom, hogy a báránycák mit gondoltak; megunták-e a hiába-

Meg is tette, utánok ment egészen addig, a hol a patak már sziklás dombok közé szorul s vadregényes szakadékok közt zuhogva omlott alá. A mint oda ért, a két fiut földön fekvé találta.

— Hát ti mit csináltok itt? kérdé.

— Pszt! Csöndesen! inté Pali.

— Csöndesen? Miért? Mi van itt?

— Ne beszélj! szólt Jóska. Mi dolgod van itt?

— Láttalak idejönni, hát tudni akartam, hova mentek, mit csináltok.

— No ha már itt vagy, akkor légy csöndesen.

Juliska hiába nézett körül: nem látott, nem hallott semmit, a miért olyan nagyon csöndesen kellett volna lennie. De mert testvérei nem akartak beszélni, hát ő sem törődött velök többé, hanem egy kivirágzott bokorhoz lépett (Lásd a képet ezen a lapon.) és virágot kezdett tépdesni. Pali most már hevesen rákiáltott:

— Ne zörgesd azt a bokrot! Azzal még inkább elriasztod.

— De ugyan mit?

— Hát nem látod? Lépvesszőt tettünk ki, madarat akarunk fogni. Amott jön is már... el ne riaszd.

— El akarjátok fogni!

— El hát! Látod, hogy kalitkát is hoztunk magunkkal.

— De az kegyetlenség! Tudjátok, a mama mindig mondja, hogy nem szabad elfogni a ked-

... EGY BOKORHOZ LÉPETT.

ves kis dalos madarakat. Ők szabadon szeretnek röpködni s nagyon boldogtalanok, ha szük kalitkába vannak zárva.

— Jól van jól, csak ne zörögj, mert elriasztod.

— Igen is, elriasztom, most már szándékosan riasztom el! Nem akarom, hogy fogságba jusson a szegény ártatlan madárka.

És tapsolt, hessegetett, kiáltozott, zörgette a bokrot.

— Elhallgatsz! kiáltá Jóska bossusan.

De Juliska csak még nagyobb zajt csapott és el is riasztotta a madárkát.

Pali és Jóska haragosan ugrottak föl.

— Most már vége, ma többé nem jön ide vissza a madár, szólta Pali.

— No megállj, ezért visszafizetünk, te gonosz Juliska!

Juliska nevetett, mert tudta, hogy jót tett és testvérei nem is mernék őt igazán bántani. Csakugyan nem is gondolt erre egyikök sem; de Jóska egyszerre ijedt képet csinált s füléhez tartotta a kezét, mintha nagyon hallgatónék.

— Mi az? Mit hallasz? kérdé Juliska.

— Valami üvöltést, morgást hallok... ez rossz jel... tegnap beszélték, hogy egy veszett farkas barangol itt a vidékünkön.

Pali ránézett Jóskára s mintha rögtön megértette volna, szintén ijedt képet mutatott és így szólt:

— Az ám, és azt beszélték, hogy éppen itt e hegyek közt látták. No hiszen jó dolga lesz annak, a kit előkap. Te Juliska nagyon szereted, ha szabadon

barangol mindenféle vad jószág, hát csak várd meg... fussunk, Jóska!

És a két fiu gyors futásnak eredt. Juliska megrémült, szinte a vére is elhült s utánok kiáltott:

— Várjatok... ne hagyjatok itt... jaj, ha itt talál a veszett farkas! Várjatok!

De a fiuk már messze voltak, pár perc alatt el is tűntek. Juliska is futott teljes erejéből, elhagyva kalapját, koszoruját. Hátra sem mert tekinteni. Hát még mekkora lett a rémülete, mikor tisztán hallotta, hogy a háta mögött csakugyan jön valami állat, nagyokat ugrik, mindinkább közeledik. Kétségbe esett erőfeszítéssel futott még egy darabig, de aztán megbotlott egy hangyabolyban és föl sem kelt többé. Már ugy is hiába, nem bír tovább futni, a fenevad utóléri, vége van. Behunyta a szemét és várta a szörnyű veszedelmet.

A következő pillanatban csakugyan érezte, hogy a vadállat körülszaglálja, fülét nyalogatja... bizonyosan ott akar először beleharapni. Rettentő, borzalmas percek voltak azok! Juliska azt hitte, meghal csupa félelmében is, mikor egyszerre ismerős hang szólalt meg mellette:

— Hát te kis leányom, mért fekszel itt? És miért szaladtál oly ijedten előlem?

Juliska fölnyitotta szemait, mert hiszen ez az apja hangja volt.

— Jaj apácska... veszett farkas üldözött! Elment már?

— Miket beszélsz, kis leányom! Nem járt ezen a vidéken farkas ember- emlékezet óta. A Diana kutyám látott futni és szokása szerint kedve kerekedett, hogy versenyt fusson veled.

— A Diana! Oh, és én úgy megijedtem!

Csakugyan, az apa vadászkuttyája volt ott és újra hízelt, mikor Juliska végre ránézett.

Most már végre föl mert állani, de még mindig reszketett a nagy ijedségtől. Apja kérde, hogy jutott eszébe az a farkashistória, hol járt? Juliska hűségesen elmondott mindent.

— És csakugyan nincs itt farkas? kérde aztán.

— Hire sincs, felelt az apa nevetve.

— Oh, akkor hát azok a gonosz fiuk szándékosan ijesztettek rám. Oh, ez

csunyaság, ezt soha sem bocsátom meg nekik, haragszom rájuk.

— Azt nem szabad tenned, kedves kicsikém. Pajkos csiny volt, de lásd, ebből is tanulhatsz valamit; azt, hogy mindig meg kell ám gondolni, mit higgyünk el; mert a ki mindent elhisz, sokszor nagyon rosszul járhat. Ha olyan vakon meg nem ijedsz, te nevezhetél volna, hogy a fiuk tréfája nem sikerült; most pedig ők fognak nevetni: hogy ha elriasztottad az ő madárkájokat, ők meg téged riasztottak meg. Haragudni pedig a tréfáért soha sem szabad.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXVI. köt. 17-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

ö v é
a
y
h
y
t
u
z
m
l
s
o
l

azaz: **Vörösmarty Mihály.**

Helyesen fejtették meg: Geduly Vilma, Schmidl Erzsike és Pál, Pauer Károly és Miksa, Kanitz Izidor, Krausz Aranka, Bachrach Fanni és Irma, Werkner Rikárd, Schmidl Miklós, Neuberger Czeceília, Kempelen Béla, Kiss Sári, Stein Irén és Imre, Gulyás Pista, Uhlig Örszi, Goldberger Etel, Divald Vilma, Schwarz Berta és Józsi, Oláh János, Lázár Gerő, Illés Ödön és Sándor,

Részben fejtették meg (csak a rejtvényben foglalt név leírásával): Borbély György, Csepri Ilona, Mihalik Margit, Ferenczi Károly, Nagy-perkátai zárdai növendékek, Schunda Irma, Goldberger Etel, Lax testvérek, Rosinger Kornélia, Malvin és Paulin, Ehrenfeld Ottó, Vass Károly, Mondel Elza, Gyémánt József, Ehrenwald Bianka és Sarolta (magyarban a vezetéknevet kell elől írni. F. b.) Mandl Miklós, Freud Manó és Artur, Ehrlich Janka, Szeréna és Jenő, Schön Etelka (miért csak a nevedet irtad magad? F. b.) Sánta Irénke és Etel, Berán Ferencz, Badó Sarolta, Kleeberg Ödön, Dániel Palika, Sohay Karola és Erzsike, Novelly Hajnalka, Kövér Pálma és Gusztáv, Vimmer Kamilla, Rausch Margit, Hertzka Alfréd, Massanek Gábor, Weisz Béla és Nándor, Resofszy Emil és Viktor, Prasszer Micsike, Vasvári Margit, Voinovich Géza, Szelezky Margit és Iván, Rády Margit és Helén, Perczel Ilona, Davida Klára, Hermann Aranka és Irén, Lázár testvérek, Kann Sándor, Schwarz Margit, Korányi Ilonka, Fried Gizella, Emanuel Antónia és Katalin, Kirchmayr Róza, Kállay Béla, Spitzer Klára, Wetzlberg Etelka, Karácsony Mariska, Szilágyi Lajos, Kitzberger István, Krivácsy Margit, Nécsey Sári és László, Ruprecht Sándor, Kövér Miklós, Beck Ernő, Takách Malvin, Zágler Irén, Sternberg Tilda és Zelma, Grausz Aladár és Róbert, Moser Irma, Merza nővérek, Dezsán Péterke, Faykiss Ilka, Pintér Teréz, Prokories Margit, Schwarz Jolán, Lázár Nelli, Haunék Szilárdka és Hajnalka (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Stein Simon, Halasi Viktor, Feldeker Etel és Eleonora, Rosenfeld Ida, Falken-

heim Ernő, Szokolovits Iván, Betsey Lajos, Abonyi Viktor, Tauber Marczika, Herz Jerta és Anna, Szabó Ilona, Lang Ede, Paskusz Zsigmond, Euphrát H., Kerstinger György, Csonka Matild és Elemér, Antal Gizella, Hubert Czilka, Sáríka és Lipót, Párczer Irma és Gyula, Karlovitz Irén, Kátay Gergely, Zsitvay Laura, Ajtay Jóska (te sem vetted figyelembe, amit nemrég izentem a rongyos, pecsétetes levelekről. F. b.), Fisch Paula és Lajos, Papp Gabriella, Deutsch Szidi, Grosz Kornélia, Gyula és Nándor, Borbély György (neked is szól a figyelmeztetés, melyet főntebb irtam F. b.) Mauthner Alfréd, Stark Ernesztina és Berta, Somogyi Ida, Elvira és Flóra, Frank Béla, Dirnbach Emilia és Malvina, Ács Mariska, Hoffmann Frigyes és Béla, Hermann Lajos, Révay Tibor és Loránd, Eppinger Izidor, Fried Jettike, Hvezda Kálmán, Fünpl (?) Teruska, Székely Árpád, Haszka (Ilonka?) és (olvashatatlan név), Ernst Miklós, Mayer Aida, Beck Margit és Nellike, Strasser Anna, Riesz Vilma, Ádám Aranka, Berkovics Béla és Kornél, Kiss Margit és Árpád, Lichtneckert Ida, Freund Rozália és Szidónia, László Ilonka, Hönig Dezső és Jóska, Lippe Valéria, Láng Gabriella, Keserű Béla, Reiszig Antonia, Szvoboda Margit és Jenő, Morgenstern Dezső és Mór, Weisz Artur (a te leveled is piszkos papírosra van írva. Jövőre nem fogadom el. F. b.) Gaál Emma, Schranz Andor, Tury Erzsike, Opitz Janka (leveledben pénzküldeményt említesz, de a levélben nem volt. F. b.) Dósa Irén és Emma, Springer Flóra, Gréger Szeréna, Patzauer Janka és Sándor, Hönig testvérek, Kormendy Józsa és Elvira, Roth Mariska és Heléna, Schäffer Henrik, Mészáros Elek, Faschó-Moys Marianna, Polák Berta, Kubicek Szabina, Wallerstein Laura és Margit, Fleischmann Irén (hiányosan), Seefehlner Margit és Egon, Rechnitz Henrik és Izidor, Dobóczy Irénke, Elsner Aurélie, Korbuly Imre, Kaufmann Bert, Biermann Szidi, Jablonczay Gizella, Bornemissza Dénes.

*

A »KIS LAP« XXVI. köt. 18-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Csokor.“

Helyesen fejtették meg: Oláh János, Beck Margit és Nellike, Berkovics Béla és Kornél, Geduly Vilma, Freund Szidónia és Rozália, Roth Ferencz (sajnálattal látom, hogy te sem vetted figyelembe intésemet s rongyos szélű papírosra irtad leveledet. F. b.) Schmidl Miklós, Schranz Andor, Kövér Miklós, Ehrenfeld Ottó, Fried Gizella, Szarvasy Ilona, Kerstinger György, Werkner Rikárd, Weisz Béla és Nándor, Novelly Hajnalka, Sohay Karola és Erzsike, Freund Miklós, Kúszler Gizella, Deutsch Berta, Herczegh Ella, Borbély György (te se írd többet

rongyos, tépett papírosra! F. b.), Hönig Dezső és Jóska, Patzauer Janka és Sándor, Frank Béla, Stern Lotti, Schmidl Erzsike és Pál, Zsitvay Laura, Spitzer Klára, Rády Margit és Heléna, Hecht Malvin és Leó, Roth Mariska és Heléna, Steiner Vilmos, Abeles Hermann, Neubauer Lina, Dezsán Péterke, Ernst Miklós, Herczegh Lenke, Ferenczi Károly, Moser Irma, Lőrincz Ilona, Voinovich Géza, Kleeberg Zoltán és Ödön (olyan pecsétetes, tintafoltos, hanyagul irt levelet küldtetek, hogy, tudom, magatok is röstelnétek, ha újra a kezetekbe akadna; remélem jövőre jobban fogtok ügyelni. F. b.), Antal Gizella, Kállay Béla, Wallerstein Laura és Margit, Lázár Nelli, Gutmann Klemiczka, Elsner Aurélie, Deutsch Zsiga, Kátai Gergely, Kubicek Szabina, Polák Berta, Thein Regina és Irén, Falkenheim Ernő, Fleischmann Irén, Seefehlner Margit és Egon, Pollák Frigyes, Márton Paula és Gizella, Dobóczy Irénke, Opitz Janka, Deutsch Janka, Dániel Palika, Tersánszky Szidike, Illés Ödön és Sándor, Neuberger Cecília, Deutsch Emil, Györfy Anna, Korbuly Imre, Tenner Adél és Oszkár, Öfner Irma és Szidi, Kaufmann Bert, Biermann Szidi, Pappzsász Kati, Telegdi Kálmán, Kellner Jóska, Somogyi Ida, Elvira és Flóra, Jablonczay Gizella, Bornemissza Dénes, Oláh János, Rosinger Kornelia, Malvin és Paulina, Schwartz Berta és Józsi, Vass Kári, Frommer Irma és Hugó.

Kis Értesítő.

A múlt vasárnap lélekemelő ünnep folyt le a fővárosnak *Tabán* nevű, a budai oldalon lévő részében, a hol a bölcsoede nemes pártfogói a főintézetnek egy fiókját nyitották meg a szegény munkás szülék csecsemőinek ápolására. *Midőn az alapítók díszes nécsorának felolvasásakor előfordultak a »Kis Lap« olvasói, zajos »éljenek« hangzottak fel a teremben, amelyek magukban foglalták sok piczi gyermeknek áldását s örömben feldobogó szivemben ott éreztem mindnyájatok szive dobbanását.*

Igazi ünnepe volt az a Jótékonyáságnak, Szeretetnek, s nekem édes büszkeségem telik benne, hogy nekem jutott, titeket e magasztos czél felé vezetnem.

Éljetek soká!

Forgó bácsi.

*

A »Kis Lap« azon olvasóit, akik a fővárosban laknak, figyelmeztetem, hogy vasárnap az »Arany-kör« című ifjusági kör d. u. 5 órakor a »Kis Lap«-nak a »Vörös hordó« cz. darabjából s még egyéb szindarabokból előadást rendez a kör helyiségében (IV. ker. Magyar-utca, 22. sz. II. em.) Jegyek válthatók 50, 30 és 20 kr-ával a kör pénztárnokánál, *Nagy Elemérnél* (IV. Borz-utca 9. sz.)

F. b.

Feljelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomatatja a kiadó-tulajdonos: *Athenaeum* irodalmi és nyomdai részv. társulat.